

съ тѣжката работа и прѣзъ цѣлия си животъ не виждатъ веселъ часъ.

Копаятъ тѣ камени въглища за желѣзницитѣ, параходитѣ, фабриkitѣ.

Фабриkitѣ тѣкатъ платове, а въглекопачитѣ ходятъ окжсани и опушени. За бонбони пари имъ не достигатъ, а често прѣкарватъ безъ чай и безъ захаръ. Понѣкога, въ безработно врѣме, прѣкарватъ и безъ хлѣбъ . . .

Тѣжко е положението на работницитѣ — въглекопачи!

### III. А пѣкъ работата имъ е опасна.

Често пѣти въ каменовъгленитѣ пещери избухватъ голѣми пожари, срутватъ се кладенцитѣ и пещеритѣ и погребватъ завинаги бѣднитѣ въглекопачи.

И тогава въ тѣхнитѣ сѣмейства настѣпватъ горчиви часове на скърби и плачове. Женитѣ плачатъ за своитѣ мѣже, дѣцата — за своитѣ бащи, майкитѣ и бацитѣ—за своитѣ синове . . .

Такова едно нѣщастие се случи прѣди нѣколко мѣсеци въ Франция. Сума работници бѣха затрупани въ земята. Нѣкои прѣмазани на часа сж издѣхнали, а други сж били живи заринати и тѣй отъ гладъ измрѣли. Само нѣколко души сж били изровени, едвамъ живи, слѣдъ 1 — 2 седмици. Тѣ сж стоѣли въ проходите, които не сж били хубаво срутени . . .

Желѣзницитѣ, параходитѣ, фабриkitѣ, подкладжани съ камени въглища, всѣки день пицятъ и ни наумяватъ за мѣжитѣ и за жертвитѣ, които даватъ работницитѣ — въглекопачи въ борбата за